

ภาคผนวก
พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
พ.ศ. 2535

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการจัดหรือการให้บริการหรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหาร ที่พักนัจจร และหรือมัคคุเทศก์ให้แก่นักท่องเที่ยว

“ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

“นักท่องเที่ยว” หมายความว่า บุคคลที่เดินทางจากท้องถิ่นเป็นถิ่นที่อยู่โดยปกติของตนไปยังท้องถิ่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และด้วยวัตถุประสงค์อันมิใช่เพื่อไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ และให้หมายความรวมถึงผู้รับบริการหรือความสะดวกจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยเสียค่าบริการด้วย

“มัคคุเทศก์” หมายความว่า ผู้ที่นำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ และให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่หรือบุคคลโดยได้รับค่าตอบแทน

“ค่าบริการ” หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวสำหรับการจัด การให้บริการ หรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหารและการที่พักนัจจร ในลักษณะเป็นการเหมาจ่าย

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวหรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แล้วแต่กรณี

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัตินี้

“การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย” หมายความว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตามกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

“ผู้ว่าการ” หมายความว่า ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตามกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กรุงเทพมหานครและนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัด ซึ่งผู้ว่าการแต่งตั้ง

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งผู้ว่าการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของส่วนราชการของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และของรัฐวิสาหกิจอื่นตามที่จะได้กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 5 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ การยกเว้นค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด 1

คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

มาตรา 6 ให้มีคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์คณะหนึ่งประกอบด้วยประธานกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นประธานกรรมการ ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นรองประธานกรรมการ อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์หรือผู้แทน อธิบดีกรมศิลปากร หรือผู้แทน เลขาธิการ คณะกรรมการกฤษฎีกาหรือผู้แทน อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้แทน ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน อธิบดีแทน เป็น

กรรมการ และกรรมการอื่นซึ่งคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแต่งตั้งจำนวน
หกคน ในจำนวนนี้ให้แต่งตั้งจากผู้แทนผู้ประกอบการท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบการ
ธุรกิจนำเที่ยวอย่างน้อยสี่คน และให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
กรุงเทพมหานครเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา 7 ให้กรรมการซึ่งคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
แต่งตั้งมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่กรรมการซึ่งคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแต่งตั้ง
พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระ
ที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งเมื่อครบวาระตามวาระหนึ่งแล้ว หากยังมีได้มีการแต่งตั้ง
กรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น อยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนิน
งานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้แต่ต้องไม่
เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา 8 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 7 กรรมการ
ซึ่งคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) คณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้พ้นจากตำแหน่ง
- (4) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (5) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษ

สำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา 9 การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ให้
รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม

ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 10 ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) กำหนดแผนงานและมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมและควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

(2) พิจารณาเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับการออกกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว การปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย มารยาท และความประพฤติของมัคคุเทศก์ และการอย่างอื่นที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยเสนอผ่านคณะกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

(3) พิจารณาดำเนินการตามมาตรา 21

(4) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

(5) วางระเบียบเกี่ยวกับการเปิดบัญชีเงินฝากและการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสดตามมาตรา 19

(6) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

มาตรา 11 ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในขอบเขตแห่งอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ให้นำมาตรา 9 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา 12 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 10 และมาตรา 11 คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการอาจเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำ หรือความเห็น หรือให้บุคคลใดส่งเอกสารหรือหลักฐานเกี่ยวข้อง หรือสิ่งใดมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา 13 ให้ประธานกรรมการและกรรมการได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด 2
ธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา 14 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยว เว้นแต่จะได้รับอนุญาต
จากนายทะเบียน การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาตและแบบใบอนุญาต ให้เป็นไป
ตามแบบหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 15 ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (1) ถ้าเป็นบุคคลธรรมดา
 - (ก) มีสัญชาติไทย
 - (ข) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
 - (ค) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย
 - (ง) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
 - (จ) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
 - (ฉ) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
 - (ช) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต
 - (ซ) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต แต่ถ้าเคยถูกเพิกถอนใบ
อนุญาต ต้องถูกเพิกถอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี
- (2) ถ้าเป็นนิติบุคคล
 - (ก) ต้องจดทะเบียนตามกฎหมายไทย
 - (ข) มีสำนักงานอยู่ในราชอาณาจักรไทย
 - (ค) ในกรณีที่เป็นห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียน ทุนของห้าง
หุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนนั้น ไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบเอ็ดต้องเป็นของหุ้นส่วนซึ่งเป็น
บุคคลธรรมดาและมีสัญชาติไทย และหุ้นส่วนผู้จัดการหรือผู้จัดการต้องมีสัญชาติไทย
 - (ง) ในกรณีที่เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้เป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่
จำกัดความรับผิดทั้งหมดต้องมีสัญชาติไทย และทุนของห้างหุ้นส่วนจำกัดนั้นไม่น้อยกว่า
ร้อยละ ห้าสิบเอ็ด ต้องเป็นของห้างหุ้นส่วนซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาและมีสัญชาติไทย
 - (จ) ในกรณีที่เป็นบริษัทจำกัด กรรมการบริษัทจำกัดไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งต้องมีสัญชาติไทย และทุนของบริษัทจำกัดนั้นไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบเอ็ด

ต้องเป็นของบุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติไทย และบริษัทจำกัดนั้นจะต้องไม่มีข้อบังคับอนุญาตให้ออกใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ถือ

(จ) หุ้นส่วนผู้จัดการหรือกรรมการผู้จัดการนิติบุคคลดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม (1) (ข) (ค) (ง) (จ) (ฉ) (ช) และ (ช)

(ข) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต

(ข) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต แต่ถ้าเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องถูกเพิกถอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

ทั้งนี้ไม่ให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว มาใช้บังคับแก่การประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 16 ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 14 เป็นคนต่างด้าว ภายใต้ความตกลงที่ประเทศไทยมีข้อผูกพันอยู่กับรัฐบาลต่างประเทศ มิให้นำความในมาตรา 15(1) (ก) และ (2) (ค) (ง) และ (จ) มาใช้บังคับแก่ผู้นั้น

มาตรา 17 ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออกหรือไม่ออกใบอนุญาตตามมาตรา 14 ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต

ในกรณีที่นายทะเบียนออกใบอนุญาต ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบเพื่อมารับใบอนุญาตจากนายทะเบียนและวางหลักประกันตามมาตรา 18 ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตไม่มารับใบอนุญาตภายในเวลาดังกล่าวโดยไม่แจ้งเหตุผลหรือข้อขัดข้องให้นายทะเบียนทราบ ให้นายทะเบียนยกเลิกการออกใบอนุญาตนั้น

ในกรณีที่นายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาต ให้แสดงเหตุผลในหนังสือแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบด้วย

มาตรา 18 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องวางหลักประกันซึ่งได้แก่เงินสด หนังสือค้ำประกันของธนาคาร พันธบัตรรัฐบาลไทย หรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่รัฐบาลไทยค้ำประกันต้นเงินและดอกเบี้ย อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันต่อผู้ว่าการ เพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง เกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทำกับนักท่องเที่ยวและหรือผู้ประกอบการท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินประกันที่กำหนดในกฎกระทรวง

การจัดการเกี่ยวกับดอกผลของหลักประกัน และการเปลี่ยนหลักประกันให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 19 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางหลักประกันเป็นเงินสด ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้รับผิดชอบในการเปิดบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์ในนามของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแต่ละราย รวมทั้งการเบิกจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากกับธนาคาร ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด สำหรับดอกผลที่เกิดจากเงินฝากที่เป็นเงินสดนั้น ให้ตกเป็นของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่วางหลักประกัน

มาตรา 20 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางหลักประกันเป็นหนังสือ คำประกันของธนาคาร หนังสือค้ำประกันของธนาคารให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 21 ในกรณีที่ปรากฏต่อนายทะเบียนจากการรายงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือการร้องเรียนของนักท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หรือ ความปรากฏต่อนายทะเบียนโดยประการอื่นว่า บุคคลดังกล่าวได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวที่ได้ทำไว้กับ บุคคลดังกล่าว ให้นายทะเบียนดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นนักท่องเที่ยวซึ่งไม่มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย เมื่อนายทะเบียนได้ทำการสอบสวนแล้วปรากฏว่าเป็นจริงตามนั้นและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้นยังไม่ยินยอมปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว หรือไม่ยินยอมชดเชยค่าเสียหายให้แก่บุคคลดังกล่าวโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(ก) ถ้าจำนวนเงินค่าเสียหายไม่เกินวงเงินที่คณะกรรมการได้กำหนดไว้ ให้อยู่ในอำนาจของผู้ว่าราชการที่จะพิจารณาอนุมัติสั่งจ่ายได้เอง ให้นายทะเบียนเสนอเรื่องให้ผู้ว่าการ พิจารณาอนุมัติสั่งจ่ายเงินค่าเสียหายดังกล่าวจากหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้นได้วางไว้ตามมาตรา 18 ให้แก่นักท่องเที่ยวดังกล่าวโดยไม่ชักช้า แล้วแจ้งผลการดำเนินการให้คณะกรรมการและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้นทราบ หรือให้ผู้ว่าการเสนอเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณา ตามควรแก่กรณี

(ข) ถ้าจำนวนเงินค่าเสียหายเกินวงเงินที่คณะกรรมการได้กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น ให้นายทะเบียนเสนอเรื่องให้ผู้ว่าการพิจารณาอนุมัติสั่งจ่ายเงินค่าเสียหายในส่วนที่ไม่เกินวงเงินดังกล่าวให้แก่นักท่องเที่ยวผู้นั้นก่อน ส่วนค่าเสียหายในส่วนที่

เกินวงเงินดังกล่าว ให้นายทะเบียนเสนอเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาให้ความเห็นชอบ แล้วแจ้งผลการดำเนินการให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้นทราบโดยเร็ว

(2) ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นนักท่องเที่ยวซึ่งมีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย หรือเป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้น ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่บุคคลดังกล่าวตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่นายทะเบียนกำหนด ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มีหนังสือโต้แย้งมาภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนดำเนินการตาม (1)(ก) หรือ (ข) โดยอนุโลม แต่ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหนังสือโต้แย้งมาภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้ว่าการเจรจาทำความตกลงกับผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและผู้เสียหาย ถ้าตกลงกันได้ ให้ผู้ว่าการจ่ายเงินจากหลักประกันให้แก่ผู้เสียหายตามที่ได้ตกลงกัน ถ้าตกลงกันไม่ได้ให้ผู้เสียหายและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตั้งอนุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาด และให้นำกฎหมายว่าด้วยอนุญาโตตุลาการมาใช้บังคับ

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง (1) หรือ (2) เสร็จแล้ว ให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 32 แก่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้นตามควรแก่กรณี

มาตรา 22 นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หรือผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใด ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินการของนายทะเบียนหรือของผู้ว่าการตามมาตรา 21 มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ และให้นำมาตรา 31 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 23 ในกรณีที่หลักประกันตามมาตรา 18 มีจำนวนลดลงเพราะได้ใช้จ่ายไปตามมาตรา 21 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องนำหลักประกันมาวางเพิ่มเติมให้ครบภายในระยะเวลาที่ผู้ว่าการกำหนด

มาตรา 24 ให้ผู้ว่าการคืนหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา 18 ให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เพิกถอนใบอนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต หรือนับแต่วันได้รับหนังสือแจ้งการบอกเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ในหนังสือแจ้งการบอกเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องรับรองด้วยว่าตนไม่มีหนี้เกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวที่จะต้องชำระให้แก่นักท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ในกรณีที่ผู้ว่าการได้รับแจ้งจากนักท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบการท่องเที่ยวว่าผู้ประกอบการนำเที่ยวตามวรรคหนึ่งยังมีหนี้เกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวที่จะต้องชำระให้แก่บุคคลดังกล่าวอยู่ ให้ผู้ว่าการรอกการคืนหลักประกันไว้ก่อน

มาตรา 25 ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวงว่าด้วยมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา 26 ในการโฆษณาการจัดบริการนำเที่ยว หรือรายละเอียดในการนำเที่ยวที่จะจัดในแต่ละปี ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยจะต้องมีรายการดังนี้

(1) ชื่อผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยว และเลขที่ใบอนุญาต

(2) ระยะเวลาที่ใช้ในการให้บริการนำเที่ยว

(3) อัตราค่าบริการ

(4) ประเภทของยานพาหนะ ที่ใช้ในการให้บริการนำเที่ยว

(5) จุดหมายปลายทางและที่แวะพัก รวมทั้งสถานที่สำคัญ ๆ ในการนำเที่ยว

(6) ลักษณะและประเภทของที่พัก และจำนวนครั้งของอาหารที่จัดให้ก่อนเผยแพร่เอกสารตามวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้แก่นายทะเบียนอย่างน้อยสามฉบับ

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงรายการในการจัดบริการนำเที่ยวที่ได้โฆษณาไปแล้ว ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและนายทะเบียนทราบโดยไม่ชักช้า

มาตรา 27 ในระหว่างให้บริการนำเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องพยายามให้นักท่องเที่ยวได้รับบริการเท่าเทียม หรือใกล้เคียงกับที่ตกลงกันไว้ และถ้ามีการเปลี่ยนแปลงบริการนำเที่ยวโดยไม่ได้รับความยินยอมจากนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนแปลงนั้น

มาตรา 28 ใบอนุญาตให้มีอายุสองปีนับตั้งแต่วันที่ออกใบอนุญาต ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตแล้วให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว

ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา 29 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจตายและใบอนุญาตยังไม่สิ้นอายุ ถ้าคู่สมรสหรือบุตรซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป ก็ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย

ในระหว่างการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง คู่สมรสหรือบุตรที่บรรลุนิติภาวะแล้วของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ถ้าคู่สมรสหรือบุตรที่บรรลุนิติภาวะแล้วของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย

มาตรา 30 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะเลิกประกอบธุรกิจนำเที่ยว ในระหว่างที่ใบอนุญาตยังไม่สิ้นอายุ ต้องแจ้งความประสงค์ดังกล่าวเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันเลิกประกอบธุรกิจนำเที่ยว พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตแก่นายทะเบียน และให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนถึงวันเลิกประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา 31 ในกรณีที่นายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการ โดยยื่นเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตหรือการไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตจากนายทะเบียน และให้นายทะเบียนเสนอหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าว

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา 32 ในกรณีที่ปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว
ผู้ใด

(1) มีกรณีตามมาตรา 21

(2) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกระทรงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(3) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ ผู้ว่าการ นายทะเบียน หรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้

ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดระยะเวลาตามที่เห็นสมควร แต่ไม่เกินครั้งละหกเดือน

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะประกอบธุรกิจนำเที่ยว ในระหว่างที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตไม่ได้ เว้นแต่จะได้อุทธรณ์คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตต่อ คณะกรรมการตามมาตรา 35

มาตรา 33 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 15

(2) ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23

(3) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 32 มาแล้ว และฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 32 (1) หรือ (2) อีก

ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาต และให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวผู้นั้นส่งคืนใบอนุญาตต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 34 ให้นายทะเบียนส่งหนังสือแจ้งคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทราบ ถ้าไม่สามารถส่งได้หรือผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ยอมรับหนังสือดังกล่าว ให้ปิดหนังสือดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานประกอบการธุรกิจนำเที่ยว นั้น และให้ถือว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้ทราบคำสั่งนั้น แล้วตั้งแต่วันที่ปิดหนังสือดังกล่าว

มาตรา 35 ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการได้โดยยื่นเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่งดังกล่าว และให้นายทะเบียนเสนอหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าว

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นการทุเลาการ
บังคับตามคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 36 ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกเพิกถอนใบอนุญาต
ยื่นคำขอรับใบอนุญาตอีก จนกว่าจะพ้นกำหนดสามปีนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 37 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย
เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

ถ้าใบอนุญาตชำรุด สูญหาย หรือถูกทำลายในสาระสำคัญ ให้ผู้ประกอบ
ธุรกิจนำเที่ยวยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาต ต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่
ทราบถึงการชำรุด สูญหาย หรือถูกทำลายดังกล่าว

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไป
ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 38 ในการออกใบอนุญาตตามมาตรา 14 หรือใบแทนใบ
อนุญาตดังกล่าวให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 4

การควบคุม

มาตรา 50 ให้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
กรุงเทพมหานครขึ้น มีฐานะเป็นหน่วยงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

มาตรา 51 ให้ผู้ว่าการด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการแต่งตั้ง
พนักงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยคนหนึ่งระดับไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกอง เป็น
นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กรุงเทพมหานคร มีหน้าที่ควบคุมธุรกิจนำเที่ยว
และมัคคุเทศก์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กรุงเทพมหานครเป็นหัวหน้า
สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กรุงเทพมหานคร มีอำนาจบังคับบัญชา
พนักงานเจ้าหน้าที่และลูกจ้างในสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
กรุงเทพมหานคร

ในระหว่างที่ยังไม่ได้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
จังหวัด ตามมาตรา 52 ขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้นายทะเบียนธุรกิจนำ

เที่ยวและมัคคุเทศก์กรุงเทพมหานครมีหน้าที่ควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักรให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และตามนโยบายของคณะกรรมการ

มาตรา 52 เมื่อผู้ว่าการเห็นสมควรจัดตั้งสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัดขึ้นในจังหวัดใด และจะให้มิเซตอำนาจครอบคลุมเขตจังหวัดใดบ้าง ให้เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย แล้วให้ตราข้อบังคับจัดตั้งสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัดขึ้นในจังหวัดนั้น พร้อมทั้งกำหนดเขตอำนาจของสำนักงานดังกล่าวและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัดเป็นหน่วยงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

มาตรา 53 ให้ผู้ว่าการด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยคนหนึ่งระดับไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกอง เป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัด มีหน้าที่ควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในเขตอำนาจของตน ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และตามนโยบายของคณะกรรมการ

ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัดเป็นหัวหน้าสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัด มีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานเจ้าหน้าที่และลูกจ้างในสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์จังหวัดดังกล่าว

มาตรา 54 ในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่นายทะเบียนมอบหมายมีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต สภาพ และลักษณะของสถานที่ทำการ เครื่องมือเครื่องใช้และยานพาหนะที่ใช้ในการประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตลอดจนจำนวนและประวัติของตัวแทนและลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(2) เรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตัวแทน หรือลูกจ้างมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อตรวจสอบ

มาตรา 55 การมอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 54 ให้นายทะเบียนมอบหมายเป็นหนังสือทุกครั้ง

มาตรา 56 ในการปฏิบัติหน้าที่ นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 57 เมื่อนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่นายทะเบียนมอบหมายพบว่าการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 45 หรือมาตรา 46 แล้วแต่กรณี แล้วรายงานให้คณะกรรมการทราบ

มาตรา 58 ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด 5

บทกำหนดโทษ

มาตรา 59 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 14 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกวันละหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา 60 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 25 หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท

มาตรา 61 คู่สมรสหรือบุตรที่บรรลุนิติภาวะแล้วของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ตายผู้ใด ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปแต่ไม่แจ้งความประสงค์ที่จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้น หรือไม่แจ้งความประสงค์ที่จะไม่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปต่อนายทะเบียนภายในระยะเวลาที่กำหนด อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 29 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 62 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ส่งคืนใบอนุญาตต่อนายทะเบียนตามมาตรา 28 วรรคสี่ หรือมาตรา 30 หรือมาตรา 33 วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 63 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 32 วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกวันละหนึ่งพันบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา 64 ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 65 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 39 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 67 มัคคุเทศก์ผู้ใดปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ในระหว่างที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 45 วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 68 มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ส่งคืนใบอนุญาตและเครื่องหมายแสดงการเป็นมัคคุเทศก์ ซึ่งได้รับใบอนุญาตต่อนายทะเบียนภายในเวลาที่กำหนด เนื่องจากใบอนุญาตสิ้นอายุเพราะไม่ได้ขอต่ออายุใบอนุญาต หรือเนื่องจากถูกเพิกถอนใบอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 43 วรรคห้า หรือมาตรา 46 วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 69 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 54 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา 70 ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยวอยู่แล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 14 ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต

มาตรา 71 คนต่างด้าวที่ได้รับหนังสือรับรองจากอธิบดีกรมทะเบียนการค้าให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้อยู่แล้วตามข้อ 30 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 281 ลงวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ แต่ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 14 ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

อัตราค่าธรรมเนียม

(1) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	500	บาท
(2) ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	200	บาท
(3) ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	100	บาท
(4) ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	50	บาท
(5) การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาต			

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2536)

ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

หมวด 1

การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต และ
การออกใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ข้อ 1. การอนุญาตให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว แบ่งเป็นสามประเภท ดังนี้

(1) การประกอบธุรกิจนำเที่ยวเฉพาะพื้นที่ หมายความว่า การประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในจังหวัดหนึ่งจังหวัดใด และจังหวัดที่มีเขตพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดนั้น

(2) การประกอบธุรกิจนำเที่ยวในประเทศ หมายความว่า การประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดภายในราชอาณาจักร

(3) การประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ หมายความว่า การประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในต่างประเทศ หรือนำเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดภายในประเทศ

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวในประเทศ ด้วยก็ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตตาม (2) อีก

ข้อ 2. ผู้ใดประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ตามแบบที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกำหนด โดยระบุที่ตั้งสำนักที่จะให้ถือเป็นผู้มีสำเนาเฉพาะการเพื่อการติดต่อกับนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่พร้อมด้วยหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) บุคคลธรรมดา

(ก) ภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ หรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว หรือหนังสือเดินทาง

(ข) สำเนาหรือภาพถ่ายทะเบียนบ้าน

(ค) ภาพถ่ายด้านหน้าสำนักงาน ขนาด 7.60 x 12.70

เซนติเมตร จำนวน 2 รูป และแผนที่สังเขปแสดงที่ตั้งของสำนักงาน

(ข) หลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองสถานที่ที่ใช้เป็นสำนักงาน

(2) ห้างหุ้นส่วนสามัญ

(ก) รายชื่อและภูมิลำเนาของผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคน

(ข) ภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ หรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว หรือหนังสือเดินทาง แล้วแต่กรณี ของผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคน

(ค) สำเนาหรือภาพถ่ายทะเบียนบ้านของผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคน

(ง) ตัวอย่างรอยตราประทับของผู้ยื่นคำขอ 2 ตรา (ถ้ามี)

(จ) จำนวนหุ้นในห้างหุ้นส่วนของผู้เป็นหุ้นส่วนแต่ละคน

(ฉ) ภาพถ่ายด้านหน้าสำนักงาน ขนาด 7.60 x 12.70

เซนติเมตร จำนวน 2 รูป และแผนที่สังเขปแสดงที่ตั้งของสำนักงาน

(ข) หลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองสถานที่ที่ใช้เป็นสำนักงาน

(3) ห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด

(ก) สำเนาหรือภาพถ่ายหนังสือรับรองของนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท แสดงการจดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด ซึ่งรับรองไว้ไม่เกินหกเดือน

(ข) รายชื่อ สัญชาติและภูมิลำเนาของผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคน

(ค) รายชื่อและอำนาจของหุ้นส่วนผู้จัดการ

(ง) ภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ หรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว หรือหนังสือเดินทาง แล้วแต่กรณี ของผู้เป็นหุ้นส่วน ซึ่งมีอำนาจลงชื่อผูกพันห้างหุ้นส่วนทุกคน

(จ) สำเนาหรือภาพถ่ายทะเบียนบ้านของผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีอำนาจลงชื่อผูกพันห้างหุ้นส่วนทุกคน

(ฉ) ตัวอย่างรอยตราประทับของผู้ยื่นคำขอ 2 ตรา

(ช) จำนวนหุ้นในห้างหุ้นส่วนของผู้เป็นหุ้นส่วนแต่ละคน

- (ข) ภาพถ่ายด้านหน้าสำนักงาน ขนาด 7.60 x 12.70 เซนติเมตร จำนวน 2 รูป และแผนที่สังเขปแสดงที่ตั้งของสำนักงาน
- (ฅ) หลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองสถานที่ที่ใช้เป็นสำนักงาน
- (4) บริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด
- (ก) สำเนาหรือภาพถ่ายหนังสือรับรองของนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท แสดงการจดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด ซึ่งรับรองไว้ไม่เกินหกเดือน
- (ข) รายชื่อ ภูมิสำเนาและอำนาจของกรรมการของบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดทุกคน
- (ค) ภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ หรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว หรือหนังสือเดินทาง แล้วแต่กรณี ของกรรมการซึ่งมีอำนาจลงชื่อผูกพันบริษัทของบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดทุกคน
- (ง) สำเนาหรือภาพถ่ายทะเบียนบ้านของกรรมการซึ่งมีอำนาจลงชื่อผูกพันบริษัทของบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดทุกคน
- (จ) รายชื่อและสัญชาติของผู้ถือหุ้นทุกคน และจำนวนหุ้นที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนถือ
- (ฉ) สำเนาหรือภาพถ่ายหนังสือบริคณห์สนธิและข้อบังคับ
- (ช) ตัวอย่างรอยตราประทับของผู้ยื่นคำขอ 2 ตรา (ถ้ามี)
- (ซ) ภาพถ่ายด้านหน้าสำนักงาน ขนาด 7.60 x 12.70 เซนติเมตร จำนวน 2 รูป และแผนที่สังเขปแสดงที่ตั้งของสำนักงาน
- (ฅ) หลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองสถานที่ที่ใช้เป็นสำนักงาน

ข้อ 3. การยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายนี้ ให้ยื่นต่อสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยว และมีวัตถุประสงค์ที่มีเขตอำนาจครอบคลุมสำนักงานของผู้ขอรับใบอนุญาต และในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครจะยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดที่ตนจะตั้งสำนักงานก็ได้

ข้อ 4. เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอออกใบรับให้แล้วตรวจสอบเอกสารหลักฐานประกอบคำขอว่าถูกต้องและครบถ้วนหรือไม่ เพียงใด และถ้าเป็นการยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ให้เสนอความเห็นไปยังสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่มีเขตอำนาจครอบคลุมสำนักงานของผู้ขอรับใบอนุญาต เพื่อให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการต่อไป

ในการพิจารณาออกใบอนุญาต นายทะเบียนจะขอข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเพิ่มเติมหรือความเห็นจากองค์กรเอกชนหรือสมาคมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจนำเที่ยว เพื่อประกอบการพิจารณาก็ได้

ข้อ 5 ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ใช้แบบ ธม.1 ท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ 6 ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะย้ายที่ตั้งสำนักงานอันเป็นภูมิลำเนาเฉพาะการตามข้อ 2 ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อน

ข้อ 7 ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอตามแบบที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกำหนด พร้อมด้วยสำเนาใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวหรือสำเนาใบแทน แล้วแต่กรณี ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ ต่อสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่มีเขตอำนาจครอบคลุมสำนักงานของผู้รับใบอนุญาตและในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครจะยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดที่ตนมีสำนักงานตั้งอยู่ก็ได้

ในการพิจารณาให้ต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้นำข้อ 4 มาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยให้นายทะเบียนออกใบอนุญาตตามแบบใบอนุญาตเดิมให้ใหม่

ข้อ 8 ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดประสงค์จะขอรับใบแทนใบอนุญาตที่สูญหาย หรือชำรุด หรือถูกทำลายในสาระสำคัญ ให้ยื่นคำขอตามแบบที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกำหนด พร้อมด้วยหลักฐานการรับแจ้งความของพนักงานสอบสวน หรือใบอนุญาตที่ชำรุดหรือถูกทำลายในสาระสำคัญนั้น ต่อสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่มีเขตอำนาจครอบคลุมสำนักงานของผู้รับใบอนุญาต และในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครจะยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดที่ตนมีสำนักงานตั้งอยู่ก็ได้

ในการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้นำข้อ 4 มาใช้บังคับโดยอนุโลมโดยให้ใช้แบบใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว แต่ให้ระบุคำว่า "ใบอนุญาต" ไว้ที่ด้านหน้าของใบอนุญาตนั้น

หมวด 2

มาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ข้อ 9. ให้กำหนดมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ดังนี้

- (1) มีสถานที่ประกอบการที่แน่นอน
- (2) สำหรับผู้ประกอบการนำเที่ยวในประเทศและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ ต้องจัดให้มีโทรศัพท์หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารไว้ประจำสถานที่ประกอบการ
- (3) พาหนะที่ใช้ในการนำเที่ยว ต้องมีบุคลากร มีลักษณะและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด
- (4) เก็บเอกสารโฆษณารายการนำเที่ยวตามมาตรา 26 ไว้เป็นหลักฐาน เป็นเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่เลิกการนำเที่ยวตามโฆษณาดังกล่าว
- (5) สำหรับผู้ประกอบการนำเที่ยวในประเทศและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ เมื่อได้ตกลงกันในการนำเที่ยวรายใดแล้ว ให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวออกเอกสารแสดงรายการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวไว้เป็นหลักฐาน เว้นแต่การตกลงการนำเที่ยวนั้น เป็นการตกลงกับผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวของต่างประเทศ
ในการออกเอกสารแสดงรายการนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการตกลงกันเฉพาะหน้าระหว่างการเดินทาง จะออกเป็นเอกสารฉบับเดียวให้ไว้กับหัวหน้ากลุ่มนักท่องเที่ยวก็ได้
- (6) ผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการ กรรมการหรือกรรมการผู้จัดการ จะต้องไม่ให้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นดำเนินการธุรกิจนำเที่ยวของตน
- (7) ในกรณีที่ผู้ประกอบการนำเที่ยวว่าจ้างมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยว ผู้ประกอบการนำเที่ยวจะต้องจ้างมัคคุเทศก์ให้ตรงตามประเภทของงานที่ระบุไว้ในใบอนุญาตและมีคุณลักษณะที่ไว้วางใจได้ในการปฏิบัติหน้าที่ที่จะมอบหมายให้ทำ

(8) ต้องไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด อันจะนำมาซึ่งความเสียหายชื่อเสียง เกียรติยศ และจรรยาบรรณของธุรกิจท่องเที่ยว

หมวด 3

หลักประกัน การจัดการดอกผลของหลักประกัน และการเปลี่ยนแปลงหลักประกัน

ข้อ 10. ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะต้องส่งมอบหลักประกัน เพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอยู่กับนักท่องเที่ยวและหรือผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามจำนวนที่กำหนดในข้อ 11 ให้กับนายทะเบียน หรือผู้ว่าราชการจังหวัดที่ตนมีสำนักงานตั้งอยู่ เพื่อส่งมอบให้แก่ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในวันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมารับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ในการวางหลักประกัน ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวระบุด้วยว่าหลักประกันที่วางนั้นเป็นเงินสด หนังสือค้ำประกันของธนาคาร พันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่รัฐบาลไทยค้ำประกันต้นเงินและดอกเบี้ยอย่างละเท่ากันและลงลายมือชื่อไว้ด้วย

ข้อ 11 จำนวนเงินประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวนำมาวางให้กำหนดดังนี้

(1) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเฉพาะพื้นที่ ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นบาท เว้นแต่การจัดนำเที่ยวไม่เกินยี่สิบคน ให้วางหลักประกันเป็นจำนวนสามพันบาท

(2) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในประเทศ ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนห้าหมื่นบาท

(3) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท

ข้อ 12 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางหลักประกันทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นพันธบัตรรัฐบาลไทย หรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่รัฐบาลไทยค้ำประกันต้นเงินและดอกเบี้ยพันธบัตรนั้น จะต้องเป็นชนิดที่ขายคืนได้ก่อนครบกำหนดชำระต้นเงิน และผู้

ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่วางหลักประกันจะต้องโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ข้อ 13 ในกรณีพันธบัตรครบกำหนดก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยขึ้นเป็นเงินสดและเก็บเงินสดจำนวนนั้นไว้เป็นส่วนหนึ่งของหลักประกัน

ข้อ 14 ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางหลักประกันทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นหนังสือค้ำประกันของธนาคาร หนังสือค้ำประกันของธนาคารจะต้องเป็นไปตามแบบธ. 2 ห้ากฎกระทรวงนี้

ข้อ 15 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจะมอบดอกผลที่เกิดขึ้นจากหลักประกันให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเป็นปีๆ ไป ในกรณีที่มีการจ่ายเงินออกไปจากหลักประกัน ทำให้หลักประกันมีจำนวนลดลง ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยระงับการมอบดอกผลที่เกิดขึ้นจากหลักประกันให้กับผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว และให้นำดอกผลที่เกิดขึ้นนั้นไปสมทบเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกัน

ข้อ 16 ในกรณีมีการเปลี่ยนแปลงประเภทของหลักประกันที่ได้วางไว้แล้วให้นำข้อ 10 วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ไว้ ณ วันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2536

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ใบอนุญาต เลขที่...../.....

นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์.....ออกใบอนุญาตให้

ทะเบียนนิติบุคคล เลขที่.....ประกอบธุรกิจ
นำเที่ยวตามมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535
ประเภท.....

โดยใช้ชื่อเป็นภาษาไทยว่า.....
หรือใช้ชื่อเป็นภาษาต่างประเทศ (ถ้ามี) ว่า.....
(ซึ่งอ่านเป็นภาษาไทยว่า.....)

สำนักงานตั้งอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย.....
ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....
จังหวัด.....

ใบอนุญาตฉบับนี้มีอายุ 2 ปี นับตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ออกให้ ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(ลายมือชื่อ)

(.....)

นายทะเบียน

สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์.....

หนังสือค้ำประกันของธนาคาร

เลขที่.....

ธนาคาร.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....

สำนักงานตั้งอยู่เลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ขอทำหนังสือสัญญาค้ำประกันให้ไว้ต่อ.....

ดังมีข้อความต่อไปนี้

ข้อ 1 ตามที่.....

ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากนายทะเบียนและมัคคุเทศก์.....

.....และต้องวางหลักประกันเพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิด

ขึ้นจากการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวที่.....

.....มีอยู่กับนักท่องเที่ยวและหรือผู้ประกอบการ

ท่องเที่ยวต่อผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและ

มัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 เป็นเงิน.....บาท

(.....)กล่าวคือ หาก.....

ก่อให้เกิดความเสียหายใด ๆ ขึ้น ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมีสิทธิเรียกให้.....

.....จ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายได้แล้ว ข้าพเจ้ายอมชำระเงินแทนให้

ทันทีโดยมิต้องเรียกร้องให้.....ชำระก่อน

ข้อ 2 ข้าพเจ้าจะไม่เพิกถอนการค้ำประกันภายในกำหนดระยะเวลา 3 ปี นับ

แต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เพื่อเป็นหลักฐาน ข้าพเจ้าธนาคาร.....
โดยผู้มีนามข้างท้ายนี้ เป็นผู้มีอำนาจลงนามทำนิติกรรมซึ่งผลผูกพันธนาคารได้ลงลายมือ
ชื่อและได้ประทับตราของธนาคาร (ถ้ามี) ให้ไว้เป็นสำคัญ ตามวิธีการที่กำหนดไว้ใน
หนังสือบริคณห์สนธิหรือข้อบังคับของธนาคาร

(ลายมือชื่อ).....ผู้ค้ำประกัน
(.....)

ตำแหน่ง.....

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลายมือชื่อ).....พยาน
(.....)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2543)

ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 18 และมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 มาตรา 35 และมาตรา 39 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (6 ทวิ) ของข้อ 9 แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

“(6 ทวิ) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องไม่ให้หรือยินยอมให้บุคคลใด ซึ่งมีได้เป็นมัคคุเทศก์ปฏิบัติหน้าที่ในการนำเที่ยว”

ข้อ 2 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (9) ของข้อ 9 แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

“(9) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยอุบัติเหตุให้กับนักท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยกรณีเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะหรือทุพพลภาพไม่ต่ำกว่าสองแสนบาทต่อคน และกรณีบาดเจ็บไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนบาทต่อคน เว้นแต่นักท่องเที่ยวมีประกันภัยอุบัติเหตุโดยผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวอื่นอยู่แล้ว”

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 11 แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 11 จำนวนเงินประกันที่ผู้ประกอบการก็นำเที่ยวต้องนำมาวาง
ให้กำหนดดังนี้

(1) ผู้ประกอบการก็นำเที่ยวเฉพาะพื้นที่ ต้องวางหลักประกันเป็น
จำนวนหนึ่งหมื่นบาท

(2) ผู้ประกอบการก็นำเที่ยวในประเทศ ต้องวางหลักประกันเป็น
จำนวนห้าหมื่นบาท

(3) ผู้ประกอบการก็นำเที่ยวต่างประเทศ ต้องวางหลักประกันเป็น
จำนวนห้าแสนบาท เว้นแต่มีได้ประกอบการก็นำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งในต่าง
ประเทศต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท”

ข้อ 4 กฎกระทรวงนี้มีให้ใช้บังคับแก่ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการ
ก็นำเที่ยวซึ่งใบอนุญาตนั้นยังคงใช้ได้ในวันที่กฎกระทรวงนี้มีผลใช้บังคับ ทั้งนี้ จนกว่าใบ
อนุญาตนั้นจะหมดอายุ

ให้ไว้ ณ วันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2543

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2543)

ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 18 และมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 มาตรา 35 และมาตรา 39 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความใน (3) ของข้อ 11 แห่งกฎกระทรวง(พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัตินำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(3) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ ต้องวางหลักประกันดังนี้

(ก) ในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2543 ถึงวันที่ 6 มิถุนายน พ.ศ. 2544 ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท

(ข) ในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนห้าแสนบาท เว้นแต่มิได้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในต่างประเทศ ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท

ให้ไว้ ณ วันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2543

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2544)

ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 18 และมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 มาตรา 35 และมาตรา 39 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกความใน (3) ของข้อ 11 แห่งกฎกระทรวง(พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัตินำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(3) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ ต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนสองแสนบาท เว้นแต่มิได้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในต่างประเทศต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท

ข้อ 2 กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2544

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 12 (1) และมาตรา 34 (15) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวง ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 การตรวจลงตราหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง ตามมาตรา 12 (1) มี 7 ประเภท คือ

- (1) ประเภททูต
- (2) ประเภทราชการ
- (3) ประเภทคนอยู่ชั่วคราว
- (4) ประเภทนักท่องเที่ยว
- (5) ประเภทคนเดินทางผ่านราชอาณาจักร
- (6) ประเภทคนเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา 41
- (7) ประเภทคนเข้าเมืองนอกกำหนดจำนวนคนต่างด้าว ซึ่งจะเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเป็นรายปี

ข้อ 2 การตรวจลงตราประเภททูต ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (1) การปฏิบัติหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุล
- (2) การปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ

ทั้งนี้ ให้ผู้ถือหนังสือเดินทางทูตหรือหนังสือเดินทางสหประชาชาติที่เทียบเท่าหนังสือเดินทางทูต ยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย พร้อมกับหนังสือขอรับการตรวจลงตราสำหรับผู้นั้นจากกระทรวงการต่างประเทศ สถานทูต หรือสถานกงสุลของประเทศผู้ถือหนังสือเดินทางทูตหรือองค์การหรือหน่วยงานสหประชาชาติแล้วแต่กรณี

ข้อ 3 การตรวจลงตราประเภทราชการ ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยผู้ถือ

หนังสือเดินทางราชการ หรือหนังสือเดินทางสหประชาชาติที่เทียบเท่าหนังสือเดินทางราชการ ต้องยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย พร้อมกับหนังสือขอรับการตรวจลงตราสำหรับผู้นั้นจากกระทรวงการต่างประเทศ สถานทูตหรือสถานกงสุล พร้อมกับหนังสือขอรับการตรวจลงตราสำหรับผู้นั้นจากกระทรวงการต่างประเทศ สถานทูตหรือสถานกงสุล ของประเทศผู้ถือหนังสือเดินทางราชการ หรือองค์การหรือหน่วยงานสหประชาชาติ แล้วแต่กรณี

ข้อ 4 การตรวจลงตราประเภทคนอยู่ชั่วคราว ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (1) การปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ
- (2) ธุรกิจ
- (3) การลงทุนที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวง ทบวง กรม ที่เกี่ยวข้อง
- (4) การลงทุนหรือการอื่นที่เกี่ยวกับการลงทุนภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน
- (5) การศึกษาหรือดูงาน
- (6) การปฏิบัติหน้าที่สื่อมวลชน
- (7) การเผยแพร่ศาสนาที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวง ทบวง กรม ที่เกี่ยวข้อง
- (8) การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์หรือฝึกสอนในสถาบันการค้นคว้าหรือสถาบันการศึกษาในราชอาณาจักร
- (9) การปฏิบัติงานด้านช่างฝีมือหรือผู้เชี่ยวชาญ
- (10) การอื่นตามที่กำหนดในข้อ 11

ทั้งนี้ ให้ผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง ยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูต หรือสถานกงสุลไทย

ข้อ 5 การตรวจลงตราประเภทนักท่องเที่ยว ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการท่องเที่ยว โดยผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย

" ในกรณีที่เป็นการเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อการท่องเที่ยวไม่เกินสิบห้าวัน หากผู้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นผู้มีสัญชาติของประเทศที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี และมีสัญชาติของประเทศที่ออกหนังสือเดินทางหรือเอกสารที่ใช้แทนหนังสือเดินทาง และมีตัวหรือเอกสารที่ใช้เดินทางซึ่งชำระค่าโดยสารครบถ้วนแล้วสำหรับใช้เดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวัน นับตั้งแต่วันที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรดังกล่าว จะยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อพนักงานเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมือง ณ ช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมืองตามที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้"

ข้อ 6 การตรวจลงตราประเภทคนเดินทางผ่านราชอาณาจักร ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (1) การเล่นกีฬา
- (2) การเดินทางผ่านราชอาณาจักร
- (3) การเป็นผู้ควบคุมพาหนะหรือคนประจำพาหนะที่เข้ามายังท่า สถานี หรือท้องที่ในราชอาณาจักร

ทั้งนี้ ให้ผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย

ข้อ 7 การตรวจลงตราประเภทคนเข้ามามีถิ่นที่อยู่ ในราชอาณาจักรให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อการเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา 41 โดยผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย

ข้อ 8 การตรวจลงตราประเภทคนเข้าเมืองนอกกำหนดจำนวนคนต่างด้าว ซึ่งจะเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเป็นรายปี ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเพื่อกลับเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยผู้ถือหนังสือเดินทางยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมือง พร้อมกับใบสำคัญถิ่นที่อยู่พนักงานเจ้าหน้าที่ ได้ทำหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกตามมาตรา 50

"ข้อ 9 ทวิ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองมีอำนาจเปลี่ยนแปลงการตรวจลงตราหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางจากประเภทนักท่องเที่ยวตามข้อ 1 (4) เป็นประเภทคนอยู่ชั่วคราวตามข้อ 1 (3) ให้แก่คนต่างด้าวซึ่งเดินทางเข้ามา ในราชอาณาจักร เพื่อประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการจัดตั้งสำนักงานผู้แทนนิติบุคคลต่างประเทศในธุรกิจการค้าระหว่างประเทศในประเทศไทยซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจจากกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์แล้วได้"

"ข้อ 10 การยกเว้นการตรวจลงตราตามมาตรา 12 (1) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้"

(1) ผู้ถือหนังสือเดินทางของประเทศที่รัฐบาลของประเทศนั้นได้ทำความตกลงไว้กับรัฐบาลไทย

(2) ผู้ถือหนังสือเดินทางซึ่งเดินทางมาจากประเทศที่ไม่มีสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย ตั้งอยู่ตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี หรือ

(3) ผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการท่องเที่ยวภายใต้เงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(ก) มีสัญชาติของประเทศที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี และมีสัญชาติของประเทศที่ออกหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางนั้น

(ข) เข้ามาในราชอาณาจักรโดยพาหนะขนส่งคนโดยสารประเภทเครื่องบิน หรือเรือเดินทะเลที่มีขนาดตั้งแต่ห้าร้อยตันรียิสเตอร์ขึ้นไป หรือตามช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมือง หรือท่าพรมแดนที่เป็นเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย หรือตามช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมืองอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนด และ

(ค) ถ้าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยพาหนะขนส่งคนโดยสารประเภทเครื่องบิน เรือเดินทะเล รถไฟ รถขนส่งคนโดยสาร รถยนต์รับจ้าง รถยนต์บริการทัศนาจร หรือรถจักรยานยนต์รับจ้างต้องมี

1) ตั๋วหรือเอกสารที่ใช้เดินทางอย่างใดอย่างหนึ่งของเจ้าของพาหนะ หรือผู้ควบคุมพาหนะที่ชำระค่าโดยสารครบถ้วนแล้ว สำหรับใช้เดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง คือ

2) เอกสารหลักฐานของเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ แสดงการจองที่นั่งในพาหนะที่ชำระค่าโดยสารครบถ้วนแล้ว สำหรับใช้เดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง

ทั้งนี้ เว้นแต่บุคคลซึ่งมีสัญชาติมาเลเซีย หรือบุคคลซึ่งมีสัญชาติอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนดซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยพาหนะขนส่งคนโดยสารประเภทรถขนส่งคนโดยสาร รถยนต์รับจ้างรถยนต์บริการทัศนาจร หรือรถจักรยานยนต์รับจ้าง ตามช่องทางอนุญาตด่านตรวจคนเข้าเมือง หรือด่านพรมแดนที่เป็นเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ไม่มีต้องมีตั๋วหรือเอกสารตาม 1) หรือ 2)

ผู้ซึ่งได้รับการยกเว้นการตรวจลงตราตาม (2) หรือ (3) ให้อยู่ในราชอาณาจักรได้ไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร

ข้อ 11 ให้กำหนดการดังต่อไปนี้ สำหรับคนต่างด้าวซึ่งจะเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวได้ตามมาตรา 34 (15) คือ

(1) การปฏิบัติหน้าที่หรือภารกิจในครอบครัวของคนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา 34 (1) (2) (5) (6) (7) (10) (11) (12) (13) และ (14) โดยเป็นบิดามารดา คู่สมรส หรือบุตรซึ่งอยู่ในความอุปการะและเป็นส่วนแห่งครัวเรือนของบุคคลดังกล่าวหรือโดยเป็นคนรับใช้ส่วนตัวตามมาตรา 15 (7)

(2) การให้ความอุปการะแก่หรือรับความอุปการะจากบุคคลสัญชาติไทยหรือบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร โดยเป็นบิดามารดา คู่สมรส หรือบุตรซึ่งอยู่ในความอุปการะและเป็นส่วนแห่งครัวเรือนของบุคคลดังกล่าว

(3) การปฏิบัติหน้าที่ให้แก่รัฐวิสาหกิจหรือองค์การกุศลสาธารณะ

ให้ไว้ ณ วันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2523

ประเทือง กิริติบุตร
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2529)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 12 (1) และมาตรา 34 (15) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวง ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในข้อ 10 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 10 การยกเว้นการตรวจลงตราตามมาตรา 12 (1) ให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(1) ผู้ถือหนังสือเดินทางของประเทศที่รัฐบาลของประเทศนั้นได้ทำความตกลงไว้กับรัฐบาลของไทย

(2) ผู้ถือหนังสือเดินทางซึ่งเดินทางมาจากประเทศที่ไม่มีสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยตั้งอยู่ตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี หรือ

(3) ผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการท่องเที่ยวภายใต้เงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(ก) มีสัญชาติของประเทศที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี และมีสัญชาติของประเทศที่ออกหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางนั้น

(ข) เข้ามาในราชอาณาจักรโดยพาหนะขนส่งคนโดยสารประเภทเครื่องบินหรือเรือเดินทะเลที่มีขนาดตั้งแต่ห้าร้อยตันรีปสเตอร์ขึ้นไป หรือตามช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมือง หรือด่านพรมแดนที่เป็นเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย หรือตามช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมืองอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนด และ

(ค) ถ้าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยพาหนะขนส่งคนโดยสารประเภทเครื่องบิน เรือเดินทะเล รถไฟ รถขนส่งคนโดยสาร รถยนต์รับจ้าง รถยนต์บริการทัศนกิจ หรือรถจักรยานยนต์รับจ้าง ต้องมี

1) ตั๋วหรือเอกสารที่ใช้เดินทางอย่างใดอย่างหนึ่ง
ของเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่ชำระค่าโดยสารครบถ้วนแล้ว สำหรับใช้เดินทาง
กลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง หรือ

2) เอกสารหลักฐานของเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแสดงการจองที่นั่งในพาหนะที่ชำระค่าโดยสารครบถ้วนแล้ว สำหรับใช้เดินทาง
กลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง

ทั้งนี้ เว้นแต่บุคคลซึ่งมีสัญชาติมาเลเซียหรือบุคคลซึ่งมีสัญชาติอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนด ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยพาหนะขนส่งคนโดยสารประเภทรถขนส่งคน
โดยสาร รถยนต์รับจ้าง รถขนส่งบริการทัศนาจร หรือรถจักรยานยนต์รับจ้างตามช่องทาง
อนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมือง หรือด่านพรมแดนที่เป็นเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย
ไม่ต้องมีตั๋วหรือเอกสารตาม 1) หรือ 2)

ผู้ซึ่งได้รับการยกเว้นการตรวจลงตราตาม (2) หรือ (3) ให้อยู่ในราชอาณาจักร
ได้ไม่เกินสิบห้าวัน นับแต่วันที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร"

ให้ไว้ ณ วันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2529

พลเอก สิทธิ จิรโรจน์
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2530)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 12 (1) และมาตรา 34 (15) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวง ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของข้อ 5 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523) ออกตามในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

"ในกรณีที่เป็นการเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อการท่องเที่ยวไม่เกินสิบห้าวัน หากผู้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นผู้มีสัญชาติของประเทศที่รัฐมนตรีกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี และมีสัญชาติของประเทศที่ออกหนังสือเดินทางหรือเอกสารที่ใช้แทนหนังสือเดินทางและมีตัวหรือเอกสารที่ใช้เดินทาง ซึ่งชำระค่าโดยสารครบถ้วนแล้ว สำหรับใช้เดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวัน นับแต่วันที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรดังกล่าวจะยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อพนักงานเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมือง ณ ช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมืองตามที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้"

ข้อ 2 ให้ยกเลิกความในข้อ 9 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 9 ให้สถานทูตหรือสถานกงสุลไทยมีอำนาจตรวจลงตราตามข้อ 1 (1) (2) (3) และ (5)

ให้สถานทูตหรือสถานกงสุลไทยและพนักงานเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองมีอำนาจตรวจลงตราตามข้อ 1 (4)

ให้สถานทูตหรือสถานกงสุลไทยมีอำนาจตรวจลงตราตามข้อ 1 (6) เมื่อผู้ยื่นขอรับการตรวจลงตราได้รับอนุญาตให้เข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรจากคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีแล้ว

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองมีอำนาจตรวจลงตราตามข้อ 1(7)"

ให้ไว้ ณ วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2530

พลเอก ประจวบ สุนทรากร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2540)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 12 (1) และมาตรา 34 (15) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวง ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกความในข้อ 8 ทวิ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 8 ทวิ การตรวจลงตราประเภทอัครราชทูต ให้จำกัดเฉพาะการขอรับการตรวจลงตราเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(1) การขอรับการตรวจลงตราของผู้ถือหนังสือเดินทางทูต หรือหนังสือเดินทางราชการหรือหนังสือเดินทางสหประชาชาติที่เทียบเท่าหนังสือเดินทางทูต หรือหนังสือเดินทางราชการเพื่อการอื่นนอกจากที่ระบุในข้อ 2 (1) หรือ (2) ข้อ 3

(2) การขอรับการตรวจลงตราของผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางนอกจากกรณีตาม (1) ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรในฐานะเป็นพระราชอาคันตุกะ ราชอาคันตุกะ แขกของรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐ

ทั้งนี้ ให้ผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางยื่นขอรับการตรวจลงตราต่อสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย"

ข้อ 2 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (4) (5) (6) (7) และ (8) ของข้อ 11 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

(4) การเข้ามาในฐานะผู้สูงอายุเพื่อใช้ชีวิตในบั้นปลาย

(5) การเข้ามาของผู้เคยมีสัญชาติไทยเพื่อเยี่ยมญาติหรือขอกลับเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร

(6) การเข้ามาเพื่อรับการรักษาพยาบาล

- (7) การเข้ามาเพื่อเป็นผู้ฝึกสอนนักกีฬาตามความต้องการของทางราชการ
- (8) การเข้ามาของคู่ความและพยานเพื่อดำเนินกระบวนการอันเกี่ยวกับ

คดี

ให้ไว้ ณ วันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2540

นาย เสนาะ เทียนทอง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

คำสั่งสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

ที่ 228/2541

เรื่อง การเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตราให้แก่คนต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร

ตามที่ได้มีกฎกระทรวง ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2523) ออกตามความในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ข้อ 9 ซึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง มีอำนาจเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง หรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางจากประเภทนักท่องเที่ยว ตามข้อ 1 (4) หรือประเภทคนเดินทางผ่านราชอาณาจักรตามข้อ 1 (5) ให้เป็นประเภทคนอยู่ชั่วคราวตามข้อ 1 (3) ได้ และสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง มีคำสั่งที่ 105/2538 ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2538 เรื่อง การเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตราให้แก่คนต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร แล้วนั้น

เนื่องจากปัจจุบัน ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ ประกอบกับรัฐบาลมีนโยบายในการบรรเทาปัญหาการว่างงาน โดยกำหนดมาตรการแก้ไขแรงงานต่างด้าวเพื่อประโยชน์ต่อการจ้างงานภายในประเทศโดยปรับลดแรงงานต่างด้าว เป็นผลให้ความจำเป็นต้องปรับปรุงคำสั่งเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตราให้แก่คนต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร ดังนั้น จึงให้ยกเลิกคำสั่งสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองดังกล่าวข้างต้น และมติคณะกรรมการกั่นกรองคำร้องขออยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวของคนต่างด้าวและพิจารณาคำร้องขอเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตรา ครั้งที่ 4/2541 เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2541 ในส่วนที่เห็นชอบเกี่ยวกับเอกสารประกอบในการยื่นขอเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตรา โดยให้ถือปฏิบัติตามคำสั่งนี้แทน ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตรา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตราหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางให้แก่คนต่างด้าวจากประเภทนักท่องเที่ยว (Tourist Visa) หรือประเภทคนเดินทางผ่านราชอาณาจักร (Transit Visa) แล้วแต่กรณี ให้เป็นประเภทคนอยู่ชั่วคราว (Non-Immigrant Visa)

2. คนต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร โดยได้รับการตรวจลงตราประเภทนักท่องเที่ยวหรือประเภทคนเดินทางผ่านราชอาณาจักร หากมีความประสงค์ขอ

เปลี่ยนประเภทการตรวจลงตราเป็นประเภทคนอยู่ชั่วคราว ให้ยื่นคำขอเปลี่ยนประเภทการตรวจลงตราแบบแนบท้ายคำสั่งนี้ พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องตามบัญชีแนบท้ายคำสั่งนี้ เพื่อประกอบการพิจารณา และชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราการตรวจลงตราประเภทคนอยู่ชั่วคราวตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

การยื่นคำขอตามวรรคแรก ให้ยื่นก่อนระยะเวลาการได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรสิ้นสุดลงไม่น้อยกว่า 30 วัน

3. ใ้ทำงาน 3 กองกำกับการ 1 กองตรวจคนเข้าเมือง 1 มีหน้าที่และรับผิดชอบดำเนินการรับคำขอเปลี่ยนประเภทการตรวจลงตรา ตลอดจนพิจารณาดำเนินการรวบรวมหลักฐานตามที่กำหนดไว้ในข้อ 2 เสนอผู้มีอำนาจอนุญาตตามข้อ 4 สั่งการภายใน 15 วันทำการ นับแต่รับคำขอเปลี่ยนประเภทการตรวจลงตรา

เฉพาะกรณีการยื่นขอเปลี่ยนประเภทการตรวจลงตราเพื่อประกอบธุรกิจ ให้ประสานงานกับกองงานคนต่างด้าว กรมการจัดหางาน หรือตรวจสอบหลักเกณฑ์การอนุญาตการขอรับใบอนุญาตทำงานตามที่กองงานคนต่างด้าว กรมการจัดหางาน กำหนดไว้เสียก่อน

ในกรณีที่คนต่างด้าวยื่นคำขอเปลี่ยนประเภทการตรวจลงตรา ก่อนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรสิ้นสุดลง ไม่น้อยกว่า 30 วัน และพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีความเห็นว่า ไม่สามารถดำเนินการให้เสร็จสิ้นได้ก่อนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรสิ้นสุดลง ให้คนต่างด้าวนั้นยื่นคำขออนุญาตเพื่ออยู่ต่อในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต่อไปพร้อมกับชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราการขออยู่ต่อในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวอีกส่วนหนึ่งด้วย

4. ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นผู้มีอำนาจอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทการตรวจลงตรา

5. เมื่อผู้มีอำนาจอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในข้อ 4 พิจารณาอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทการตรวจลงตรา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ 3 ปฏิบัติ ดังนี้

5.1 ประทับตรา "NON-IMMIGRANT VISA" ตามที่กำหนดในข้อ 6 ลงในหนังสือเดินทาง หรือเอกสารแทนหนังสือเดินทางของคนต่างด้าว โดยให้สารวัตรงาน 3 กองกำกับการ 1 กองตรวจคนเข้าเมือง 1 หรือผู้รักษาราชการแทน หรือรองสารวัตรผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นผู้ลงนาม พนักงานเจ้าหน้าที่ (Immigratioin Officer) ในตราและ

ประทับตราประจำส่วนราชการพร้อมกับลงวันที่ได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทการตรวจ
ลงตราเป็นประเภทคนอยู่ชั่วคราว

5.2 ทำเครื่องหมายขีดคร่อมส่วนบนตรา "NON-IMMIGRANT VISA" ตาม
ที่กำหนดในข้อ 6 และประทับคำว่า "USED" ไว้ในช่องที่ขีดคร่อม พร้อมกับลงวันที่ได้รับ
อนุญาตไว้ได้เครื่องหมายขีดคร่อมนั้น

5.3 บันทึกหมายเหตุว่า "ผู้นี้ได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนประเภทการตรวจลง
ตรา ตามคำสั่งสตรม. ลงวันที่....." โดยให้สารวัตรงาน 3 กองกำกับการ 1 กอง
ตรวจคนเข้าเมือง 1 หรือผู้รักษาราชการแทน หรือรองสารวัตรที่ได้รับมอบหมาย ลงนาม
กำกับไว้ พร้อมกับบันทึกวันเดือนปี ที่ได้หมายเหตุไว้เป็นหลักฐาน

5.4 ประทับตรา "STAY PERMIT" ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 อนุญาตให้คน
ต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักร 90 วัน นับแต่วันที่ได้รับอนุญาต

6. ตราที่จะใช้ประทับในหนังสือเดินทาง หรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง
ของคนต่างด้าว ให้ใช้ตราตามแบบที่กำหนดนี้ และให้เรียกตรา "NON-IMMIGRANT
VISA" มีขนาดกว้าง 5.5 เซนติเมตร และยาว 7 เซนติเมตร และตรา "STAY PERMIT"
มีขนาดกว้าง 2.5 เซนติเมตร และยาว 4 เซนติเมตร ตามลำดับ

ตรา NON-IMMIGRANT VISA

NON-IMMIGRANT VISA

ตรา STAY PERMIT

IMMIGRATION
BUREAU
THAILAND

NO..... /

.....

Category.....

.....

This visa must
be utilized
On the date of
its issuance

IMMIGRATION
BUREAU
SUB DIV.1
IMM.DIV.1
ADMITTED.....

.....

7. แบบคำขอต้ายคำสั่งนี้ให้เรียกว่า "คำขอเปลี่ยนแปลงประเภทการตรวจลงตรา"
และเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า "Application for Change of Visa"
ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน 2541 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541

พลตำรวจโท ชิตชัย วรรณสถิตย์
(ชิตชัย วรรณสถิตย์)
ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

คำสั่งสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

ที่ 206/2541

เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไข รวมทั้งขั้นตอนการปฏิบัติกรณีคนต่างด้าว
สูงอายุตั้งแต่ 55 ปีบริบูรณ์ ประสงค์ขอรับการตรวจลงตราเพื่อเข้ามา
ทำนกออยู่ในราชอาณาจักรระยะยาวคราวละไม่เกิน 1 ปี

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2541 อนุมัติให้อำนวย
ความสะดวกแก่คนต่างด้าวที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 55 ปีบริบูรณ์ ซึ่งประสงค์ขอรับการตรวจ
ลงตราหนังสือเดินทางเพื่อพำนักในประเทศไทยได้ เป็นระยะเวลาคราวละไม่เกิน 1 ปี
ประกอบกับกรมตำรวจมีหนังสือส่วนที่ 917/2541 ลงวันที่ 17 กันยายน 2541
กำหนดจำนวนเงินที่คนต่างด้าวต้องแสดงเมื่อยื่นคำร้องขอรับการตรวจลงตรา

ฉะนั้น เพื่อให้การดำเนินการในเรื่องนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและแนวทาง
เดียวกัน จึงให้ถือปฏิบัติ ดังนี้

1. เหตุผลในการขอรับการตรวจลงตรา, กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง, หลัก
เกณฑ์ในการพิจารณา, ขั้นตอนการปฏิบัติงาน, ระยะเวลาการอนุญาตให้คนต่างด้าวพำนัก
อยู่ในราชอาณาจักร, ระยะเวลาดำเนินการ และเงื่อนไข ให้เป็นไปตามรายละเอียดใน
เอกสารแนบท้ายคำสั่งนี้

2. สำหรับการพิจารณาให้อนุญาตให้คนต่างด้าวอยู่ต่อในราชอาณาจักรเป็นการ
ชั่วคราวและการเปลี่ยนประเภทการตรวจลงตรา ให้ถือปฏิบัติในเรื่องจำนวนเงินที่คนต่าง
ด้าวต้องแสดงตามที่กรมตำรวจได้เห็นชอบแล้วข้างต้น แต่ไม่ใช่บังคับกับคนต่างด้าวที่ได้
รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรด้วยเหตุผลขอใช้วีซ่าที่ใกล้จะหมดอายุมาแล้วเป็นระยะเวลา
ต่อเนื่องกันมาก่อนวันที่คำสั่งนี้จะใช้บังคับ โดยให้ถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เดิม

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541

พลตำรวจโท ชิตชัย วรรณสถิตย์

(ชิตชัย วรรณสถิตย์)

ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง